

ΣΧΟΛΙΑ, ΑΝΑΛΥΣΕΙΣ, ΕΝΗΜΕΡΩΣΗ, ΠΑΡΟΙΚΙΑ, ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΕΣ

Γράφει και επιμελείται ο Γιώργος Χατζηβασίλης

Η ΖΩΗ ΤΑ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ 63 ΧΡΟΝΙΑ ΣΤΗΝ ΑΥΣΤΡΑΛΙΑ ΜΕ ΠΡΟΣΦΟΡΑ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΑ ΜΕΤΑΝΑΣΤΗ

Ο έρωτας των Αυστραλών με την ελληνική κουζίνα

Οταν οι έλληνες μετανάστες έφτασαν μαζικά στην Αυστραλία μετά τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο, λίγο ήξεραν για την γοητεία που θα ασκούσε η ελληνική κουζίνα στους Αυστραλούς. Στην αρχή τής εγκατάστασής τους, όμως, οι συμπατριώτες μας ήταν περισσότερο φημισμένοι για τα μιλκμπάρ, τις χαμπέργκερς και τα φις εντ τσιπς.

Κάθε Παρασκευή, οι Αυστραλοί δειπνούσαν με τηγανιτό ψάρι και πατάτες, ραντισμένα με ξύδι και τυλιγμένα σε εφημερίδα(!),

Επειδή ο έρωτας των Αυστραλών με την ελληνική κουζίνα δεν ήταν ακαριαίος και άργησε να εισβάλει στην αυστραλιανή κουλτούρα.

Σύμφωνα με τον Toni Risson, συγγραφέα του «Sounvlakia's Journey -A Greek-Australian Food Odyssey», από την δεκαετία του '20 μέχρι του '60, τα ελληνικά cafés έκαναν χρυσές δουλειές σε κάθε πόλη και κωμόπολη, πουλώντας ψιτό κρέας και milkshakes. Επειδή οι ιδιοκτήτες τους πίστευαν πως θα χρεοκοπούσαν αν δεν πρόσφεραν στους πελάτες τους αυστραλέζικες γεύσεις.

Ακόμη και σε πόλεις με μεγάλο ελληνικό πληθυσμό όπως την Μελβούρνη, υπήρχαν λίγα ελληνικά παραδοσιακά εστιατόρια πριν το 1970, αφού χρειάστηκαν 30 επιπλέον χρόνια για να εμφανιστεί ένα Sounlaki Hut.

Ο γνωστός ηθοποιός και συγγραφέας Λέξ Μαρίνος είχε δηλώσει στο Gourmet Traveller πως υπήρχε ένας κρυφός κόσμος πίσω από την βιτρίνα των μιλκμπάρ. «Από νεαρή ηλικία είχα αντιληφθεί ότι υπήρχαν δύο κόσμοι, είχε πει. «Ο πρώτος ήταν με το κατάστημα ανοικτό που μάς έφερνε μέσα τον έξω κόσμο. Ο δεύτερος ήταν όταν έκλεινε το μαγαζί ειδικά τις Κυριακές που έκλεινε νωρίς. Αυτές τις Κυριακές τρώγαμε ελληνικά φαγητά, ακούγαμε ελληνική μουσική, πίναμε κρασί και χορεύαμε.»

Η κατάσταση άλλαξε με το τέλος του πολέμου και την άφιξη χιλιάδων μεταναστών από την Ιταλία, την Ελλάδα και άλλες χώρες. Για πολλούς Αυστραλούς, οι μελιτζάνες, τα κολοκύθια, οι ντομάτες, οι ελιές, οι πιπεριές και τα σκόρδα ήταν πρωτόγνωρες γεύσεις.

Ήταν θέμα χρόνου πια πότε η αυθεντική ελληνική κουζίνα θα εισέβαλε στην αυστραλιανή κουλτούρα εστίασης.

Και όσον αφορά στην αυστραλιανή κοινωνία την εποχή εκείνη, την άλλαζαν οι νεοφερμένοι Βιετναμέζοι, Κινέζοι, Μουσουλμάνοι και άλλες εθνότητες. Με συνέπεια σχεδόν ένας σε κάθε τέσσερις Αυστραλούς να έχει γεννηθεί στο εξωτερικό εκπροσωπώντας 100 χώρες.

Οι Αυστραλοί πίστευαν τότε ότι ήρθε η

Ο γνωστός ηθοποιός και συγγραφέας Λέξ Μαρίνος είχε δηλώσει στο Gourmet Traveller πως υπήρχε ένας κρυφός κόσμος πίσω από την βιτρίνα των μιλκμπάρ.

Ο Πίτερ Κόμιнос, η Ματίνα Κόμιнос (γένος Μούλος) και ο Τζακ Μούλος στο Singleton NNO, στη δεκαετία '50. Φωτογραφία από το «In their own image: Greek-Australians» NationalProject, τής Εφης Αλεξάκη και του Leonard Janiszewski.

ώρα για να γίνει η χώρα τους αβασιλευτη δημοκρατία και να συμφιλιωθεί με τους Αυτόχθονες, με τη θερμή υποστήριξη του τότε πρωθυπουργού, Πολ Κίτινγκ.

Αλλωστε, στο πολιτικό σκηνικό, τη δεκαετία του '50 κυριαρχούσαν δυο πρωθυπουργοί, ο Πολ Κίτινγκ του Εργατικού Κόμματος από το 1991 μέχρι το 1996 και ο Λίμπεραλ Τζον Χαουαρντ, πρωθυπουργός από το 1996 έως το 2007.

Τέλος, να αναφέρω ότι στη δεκαετία αυτή η Αυστραλία έζησε την μεγαλύτερη αλλαγή στην τεχνολογία, με την είσοδο του διαδικτύου και του κινητού τηλεφώνου στη ζωή μας.

Ο «δαίμων» τού τυπογραφείου

Τα παλιά χρόνια, όταν άρχισα τη διαδρομή μου σαν στοιχειοθέτης, όταν γινόταν κάποιο λάθος στις εφημερίδες, πάντα έφταιγε ο ανύπαρκτος «δαίμων» τού τυπογραφείου.

Αυτός ο δαίμονας, λοιπόν, φταίει που το όνομά μου δεν αναφέρθηκε σ' αυτή τη σελίδα την περασμένη Παρασκευή, όταν έγραψα την βιβλιοπαρουσίαση για δύο πολύ ενδιαφέροντα βιβλία, τα «Παραμύθια, Κοντινά και Μακρινά» (Fairytale From Near and Far) από την γνωστή για την πολύχρονη και μεγάλη πνευματική προσφορά της στην ομογενειακή λογοτεχνία, Γιώτα Κριλή και το πρωτόλειο "Life Begins With You" από την Ελένη Dales,

θυγατέρα τού Θεόδωρου και τής αξέχαστης Τασίας Κωνσταντίνου, πρώην ιδιοκτητών τού «Κόσμου».

Ζητώ ταπεινά συγνώμη, λοιπόν, εκ μέρους τού «δαίμονα» από τους αναγνώστες μας που διάβασαν τις βιβλιοπαρουσιάσεις με την απορία ποιος άραγε να είναι ο μυστηριώδης βιβλιοκριτικός.

Δημοσιογράφοι και ψευδώνυμα

Δικαιολογημένη η οργή τού δ.σ. τής Κοινότητας με την δημοσίευση διαμαρτυρίας για ένα δυσφημιστικό άρθρο «δημοσιογράφου», που ντρέπεται ή φοβάται να αποκαλύψει την ταυτότητά του για να αποφύγει τις συνέπειες.

Στα 32 χρόνια περίπου θητείας μου στον «Κόσμο» δεν έχω γράψει ούτε μια λέξη με ψευδώνυμο και το πληρώνω με ύβρεις και συκοφαντίες μέχρι σήμερα από ανθρώπια που διαφωνούν με τις απόψεις μου.

Γεγονός είναι ότι πολλοί και πολύ καλοί δημοσιογράφοι ή συγγραφείς έχουν γράψει με ψευδώνυμο άρθρα ή λογοτεχνικά κείμενα, που όμως δεν ήταν λιβελλογραφήματα για να θίξουν την αξιοπρέπεια ατόμων, οργανώσεων και θεσμών.

Μόνο μια ελκρινής «συγνώμη» από αυτό το άτομο για το ατόπημά του να δημοσιεύσει fake news θα έδειχνε ότι τουλάχιστον αναγνωρίζει το λάθος του.

Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΤΗΝ ΠΡΟΣΕΧΗ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ